

РЕШЕНИЕ

№ 5276

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2413** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. К. Й., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.3, ап.8, срещу Решение № 313 от 17.01.2024 г. по нахд №13364/2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 2-и състав, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 8325 от 31.08.2023 г., издадено от началник отдел „Контрол на републиканска пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с което на основание чл. 53, ал. 1, т.2, предл.2 от Закона за пътищата (ЗП) му е наложено наказание „Глоба“ в размер на 4000,00 /четири хиляди/ лева за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б.“в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредбата), като е намален размерът на наложеното наказание на 1000,00 /хиляда/ лева.

Касаторът поддържа, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Счита, че за вмененото му нарушение на Наредба № 11 на МРРБ могат да бъдат наказани единствено превозвачът или собственикът на извънгабаритно ППС, докато водачът на ППС не носи отговорност за издаване,

ползване и изпълнение на разрешителен режим и нямал възможност да подаде заявление, както за извънгабаритно, така и за тежко ППС. От разпоредбата на чл. 36 от Наредбата, според която контролът се осъществява от органите на АПИ със съдействието на съответната служба за контрол на МВР, извежда извод за задължително присъствие и на двата органа на МВР и АПИ при извършване на проверки, съставяне на АУАН и налагане на наказание, докато процесното санкционно производство протекло без участието на органите на МВР. Твърди, че санкционната норма за налагане на наказание на водача, управлявал извънгабаритно/тежко ППС без необходимото разрешение, е тази по чл.177, ал.3 от ЗДвП, а не тази по чл.53 от Закона за пътищата. Претендира отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, по същество на спора, за отмяна на НП, както и присъждане на сторените разноски.

В допълнителни писмени бележки от 22.04.2024 г. навежда доводи за нарушение на чл.26, ал.2 от Закона за пътищата и неяснота при описание на нарушението. Претендира за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Ответникът началник отдел „Контрол на републиканска пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при АПИ оспорва касационната жалба в писмен отговор от 29.02.2024 г., чрез юрк. Н.. Излага подробни съображения за съставомерност и доказаност на вмененото административно нарушение. Оспорва приложението на чл.28 от ЗАНН с оглед важността на охранените обществени отношения, доколкото движението по републикански път без издадено разрешение от администрацията било в достатъчна степен обществено опасно, поради това, че е в разрез с разрешителния режим, въведен като допълнителна гаранция за безопасност на движението. Претендира за оставяне в сила на решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е приел, че 03.08.2023 г., около 11:05 часа, по път II - 18, Е. К. Й. управлявал моторно превозно средство с четири оси, с две управляеми оси, марка „И.”, с рег. [рег.номер на МПС] (собственост на „Главболгарстрой” АД), като се придвижвал в посока от [населено място] към [населено място], превозвайки бетон. Когато достигнал до участък от пътя, в района на км 32+400, превозното му средство било спряно за проверка от служители при Агенция „Пътна инфраструктура” - свидетеля Е. Л. С. и колегата му Б. К. П. - и двамата на длъжност „инспектор“ в Дирекция „Анализ на риска оперативен контрол“ при АПИ, които изискали документи на водача. Той представил личната си карта, свидетелството за регистрация част II на МПС и придружаващ стоката документ с №20821/08.03.2023 г. В хода на контролната дейност, след извършени измервания с ролетка с идент. №1304/18/ (5 м) и електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел „PW-10“ №K0200009, било установено, че при измерено разстояние между осите от 1,40 метра, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 31,400 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.“В“ от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредба № 11), поради което ППС било идентифицирано като тежко. Превишаването на нормата възлизало на 12,400 тона.

Констатирайки тези параметри, проверяващите изискали от водача документ, удостоверяващ издадено разрешение за движение на тежко ППС в рамките на специалното ползване на пътищата по предварително зададен маршрут. Т. обаче не било издадено, поради което и Й. не разполагал с него.

При така установените факти свид. С. преценил, че е извършено административно нарушение и съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бл. № 0009857/03.08.2023 г. за това, че на същата дата, в посоченото време и на отразеното място, е управлявал горепосоченото ППС без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата (разрешително), издадено от администрацията управляваща пътя (АПИ) на тежко ППС, което да касае маршрута на придвижване и установеното тегло. Било отразено, че е нарушена разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б."а", предл.2 от ЗП, вр. чл.7, ал.1, т.5, б."В", чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 от Наредба №11/03.07.2001 г. на МРРБ. Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление №8325/31.08.2023 г. от В. Б. А. - Началник отдел „Контрол на републиканска пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с което на основание чл. 53, ал.1, т.2, предл.2 от ЗП, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000,00 /четири хиляди/ лева за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б."а", предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б."В", чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 от Наредба №11 от 03.07.2001 г.

Въз основа на приетата за безпротиворечива доказателствена съвкупност решаващият съд е приел от правна страна, че административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН и без допуснати нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаване правото на защита на нарушителя. АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица и при спазване на сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Намерил е за доказано, че жалбоподателят е управлявал ППС, попадащо в категорията „тежко ППС“, за което не е имало представено разрешение по установения за това ред за дейност от специалното ползване на пътищата на администрацията управляваща пътя — АПИ, което да касае теглото му и маршрута му на движение, по който е спрял за проверка. Съдът е кредитирал резултатите от извършеното измерване на сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС като приел, че от писмените доказателства се установява техническата годност на използваните в случая средства за измерване, вкл. премината на 12.06.2023 г. периодична проверка на техническата изправност на везна тип „PW-10“, с №K0200009. Годността на средството, с което е извършено измерването, е установена и от приетите като писмени доказателства ЕО - декларация за съответствие и сертификат за проверка на ЕС на везни с неавтоматично действие, издаден от Български институт по метрология съгласно нормите на Наредбата за съществените изисквания и оценяване на съответствието на везни с неавтоматично действие.

Съдът подробно е обсъдил възраженията на наказаното лице, но ги е приел за неоснователни, вкл. касателно извършването на проверка без участие на органи на МВР съгласно чл.36 и чл.37 от Наредба № 11/2001 г., от чийто анализ е извел извод за липса на нормативно изискване контролът по движението на тежки и извънгабаритни ППС по републиканската пътна мрежа да се осъществява задължително с участието на органи на МВР, тъй като полицейските органи следвало да окажат съдействие, но

отсъствието им в процедурата не я опорочавало, нито компрометирало материалната компетентност на служителите на Агенция "Пътна инфраструктура". Решаващият съд не е установил съществени процесуални нарушения на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН, Установил е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, при наличие на всички релевантни към отговорността на въззивника факти, относими към описанието на нарушението. Намерил е за неоснователни доводите на наказаното лице за накърняване на правото му на защита чрез непосочване на конкретната хипотеза от визираните в санкционната норма правни задължения поради коректното посочване на „предл. 2“, което кореспондира с категорията „тежки ППС“.

По приложението на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от ЗП районният съд е обсъдил легалната дефиниция за „специалното ползване на пътищата“ по §1, т.8 от ДР на ЗП във връзка с други относими норма на Наредба № 11/03.07.2001 г. като чл. 7, ал. 1, която определя допустимото максимално натоварване от 18 t (19 t), респ. чл.3, ал.2 определяща кои ППС са тежки. Въз основа на установените при измерването стойности СРС е приел, че процесният товарен автомобил представлява "извънгабаритно ППС" по смисъла на §1, т.1 от ДР на Наредба № 11, вр. чл. 3, ал.2 от Наредба № 11 ("тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл. 7"), а според правилото на чл. 7, ал.1, т.5, б.“В“ от Наредба № 11, при разстояние между осите от 1,3 до 1,8 метра, сумата от натоварванията на ос на една двойна ос не трябва да надвишава 19 т. Констатираното превишение на лимитите в чл. 7, ал.1, т.5, б.“В“ от Наредба № 11 с 12,400 тона е навело на извод, че жалбоподателят е управлявал извънгабаритно ППС, което попада в хипотезата на чл. 8, ал.2 от Наредба №11, поради което същият е имал право да го управлява по републиканската пътна мрежа само след снабдяване е разрешително, издадено от администрацията, управляваща пътя. Обосновал е заключение, че водачът Й. не се е уверил преди да предприеме движение по маршрута си на движение на 03.08.2023 г. с повереното му ППС, дали разполага с разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, предвид сумата от максимално допустимите натоварвания на ос на една двойна ос при разстояние между осите от измерения порядък от 1,40 м. Предвид качеството му на професионален водач на ППС жалбоподателят би могъл да извърши ясна преценка дали му е нужно такова разрешение, още повече, когато той е разполагал с документи, указващи и теглото на превозвания товар и на управлявания автомобил, е следвало да предвиди, че при извършване на движението ще наруши забраната на чл.26, ал.2, т.1, б.“а“ ЗП. Приел е за неоснователно възражението относно субекта на отговорност по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП, тъй като в случая се касаело за алтернативна отговорност, както на собственика на ППС-то, така и на неговия водач, фактически реализиращ движението с извънгабаритно ППС в рамките на дейността по превоз на товари. Извел е извод, че субект на отговорност за нейното накърняване може да бъде и лицето - фактически изпълнител на дейността по ползване на пътя, а именно водачът, който управлява тежко ППС, по смисъла на чл. 3, ал. 2 от Наредбата. За неоснователно е прието и възражението на жалбоподателя, че е следвало да му бъде наложено наказание по чл. 177, ал. 3 ЗДвП, а не да се ангажира отговорността му по чл. 53, ал. 1 от ЗП, тъй като деянието на жалбоподателя не представлява опасност за друг участник в движението, а нарушава изискванията за ползване на пътищата, поради което законосъобразно е привлечен към административно-наказателна отговорност именно по реда на чл. 53,

ал. 1 от ЗП. Намерил за правилно и законосъобразно приложена санкционната разпоредба на чл. 53, ал. 1, т.1 ЗП, но наложената близка до максимума глоба в размер на 4000 лв. приел за явно несправедлива и несъответна на приложената държавна принуда. С оглед на изложеното индивидуализирал наказанието в законоустановения минимум на глобата от 1000,00 /хиляда/ лв. Не е намерил основание за приложението на нормата на чл.28 от ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 2-и състав е валидно, допустимо и правилно.

Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и гласни доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. Противно на твърденията на касатора, в решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, вкл. и всички доводи на наказаното лице във връзка с наложеното му наказание, които напълно се споделят от касационната инстанция.

Според чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. Съгласно чл. 3 от Наредба № 11/2001 г. тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл. 6 и 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл. 7. В случая процесното ППС е тежко по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредбата - сумата от натоварванията на ос на една двойна ос на моторни превозни средства, когато разстоянието между осите е от 1, 3 включително до 1, 8 m - 18 t (19 t). В чл. 8, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата е предвидено, че извънгабаритните и/или тежки ППС могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управляваща пътя. След издаване на разрешителното собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, съгласуват със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи (МВР) движението на извънгабаритното или тежкото пътно превозно средство, като съгласуването се извършва върху разрешителното.

Съгласно чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП се наказват физическите лица нарушили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗП или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности по движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, Е. Й. е извършил вмененото му нарушение. Касаторът е

физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл. 53, ал. 1 от ЗП. За превозвача е задължението да осигури разрешителното по чл. 15, ал. 3 от Наредбата, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл. 53, ал. 1 от ЗП, поради което и дадената от административнонаказващия орган квалификация е законосъобразна.

Наличието или липсата на подадено заявление за разрешително е ирелевантно към отговорността на водача на ППС. В тази насока са логичните показания на актосъставителя Е. Л. С. и на свидетеля на установяване на нарушението Б. К. П.. Същите безпротиворечиво установяват, че в случая превозното средство е превозвало делим товар – бетон, който може да се натовари и в нормални стойности, така че да не е опасен за движението по пътната мрежа. Ето защо именно водачът е този, който трябва да знае и има професионална компетентност за това, вкл. да е снабден с документ, какво е натоварил, така, че да не управлява претоварен автомобил. Неоснователни са възраженията на касатора в този смисъл.

Неотнормирана е и разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, доколкото този закон касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура.

Участието на органите на МВР в контрола на извънгабаритните ППС, осъществяван от АПИ, е с цел съдействие и няма отношение към законосъобразното протичане на административнонаказателното производство, противно на твърденията на касатора. Предвиденото в чл. 53, ал. 1 от ЗП административно наказание глоба е в размер от 1000 лв. до 5000 лв. Въззивният съд правилно е приел, че наложената глоба следва да бъде в минимален размер от 1000 лв., тъй като нарушението е извършено от касатора за първи път и от него няма допълнително настъпили вредни последици доколкото констатираното нарушение и обстоятелствата по извършване на същото разкриват типична за общия случай на нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП степен на обществена опасност на деянието, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение.

Законосъобразни са и мотивите на районния съд по приложението на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно легалното определение на пар. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличат от обикновените случаи на нарушения от същия вид. Единствено поради факта, че е извършено за първи път, не е приложим института на маловажност, както разкрива легалното определение, което не отдава значимост на този факт. Законът за пътищата регулира важни обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Обосновани са доводите на районния съд, че размерът на предвидените в ЗП административни указания е показателен за важността на регулираните обществени отношения. В случая

с деянието се засягат обществени отношения, касаещи законово регламентирания ред за ползване на пътната инфраструктура, който ред предвид завишените изисквания при осъществяването му и предвидените високи за нарушаването му санкции, се ползва с висока степен на защита. Наложено минимално наказание се явява съответно и справедливо на извършеното нарушение.

С оглед гореизложеното касационният съд счита, че като е изменил атакуваното пред него наказателно постановление районният съд постановил правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила на основание чл.63в от ЗАНН, вр. чл.222, ал.1 от АПК.

В идентичен смисъл са: Решение № 170 от 08.01.2024 г. по адм. д. № 10447/2023 г. на АССГ, Решение № 271 от 12.02.2024 г. по а. н. д. № 27/2024 г. на АС Видин, Решение 01.04.2024 г. по а. н. д. № 137/2024 г. на АС Монтана, Решение № 21 от 03.01.2024 г. по а. н. д. № 318/2023 г. на АС Русе, Решение № от 23.04.2024 г. по а. н. д. № 62/2024 г. на АС Търговище и други.

При този изход на спора и съгласно чл.63д, ал.1 и ал.4 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размера по чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, от 80 лева, своевременно поискано в писмена защита от 29.02.2024 г. на юрк. Н..

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 313 от 17.01.2024 г. по нахд № 13364/2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-и състав.

ОСЪЖДА Е. К. Й., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.3, ап.8, да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура” разноски в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.